

have ikke ringe Betydning. Jeg kan altsaa i alt Væsentligt være enig i, hvad den ærede Ordfører har udtalt i sine Bemærkninger, og jeg skal heller ikke modsætte mig noget af de stillede Ændringsforslag. Det væsentligste og mest indgribende er ganske vist det, der er stillet under Nr. 6, ved hvilket man udvider Retten saaledes, at medens det staar i Lovforslaget, at man kan faae sin Eneret anerkjendt med Hensyn til de Varer, ved hvilke man tidligere har anvendt Varemærket, vil man kun have det forandret til, at Bedkommende kan faae samme Beskyttelse nu, som han oprindelig kunde have krævet, hvis en Anden ikke tidligere havde været Thænderer af det. At det overfor Indlændingene kan faae Betydning, skal jeg erkjende; overfor Udlændinge faar det Mindre at sige, thi de faae den Ret, som vedkommende Lands egne Love tilstede at give dem. Det er altsaa, som sagt, Hovedbestemmelsen. De andre Bestemmelser skal jeg ikke indvende Noget imod. Ved Ændringsforslaget under Nr. 2 er der forbeholdt Afgang til Domstolene. Jeg kan ikke se, at der er Grund for mig til at modsætte mig det. At tredie Stykke af § 8 udgaar, tør jeg heller ikke høre mig imod. Den ærede Ordfører vil vide, at man har troet det nødvendigt paa Grund af Firmaloven at indsætte en saadan Bestemmelse, og den ærede Ordfører har ogsaa selv tidligere været af den Mening, saa vidt jeg husker, ved Forhandlingerne udenfor dette Thing, at det var nødvendigt. De, med hvem jeg har konfereret om Sagen, mene imidlertid, at det nok kan gaa, at tredie Stykke udgaar, og jeg skal ikke modsætte mig, at det sker. Ændringsforslaget under Nr. 4 vil naturligvis være en Ulempe for Registrator; men han har havt den Pligt tidligere, og der kan være Noget i det. Skøndt man nok kan sige, at det er Bedkommendes egen Sag at passe paa, naar hans Varemærke udløber, og det er en billig Forbring til ham, at han skal varetage sin egen Interesse. Men da man tidligere er gaaet ind derpaa, kan jeg ikke se, at der kan være Noget i Veien for nu at gjøre noget Lignende. De øvrige Ændringsforslag ere uden synderlig Betydning, og jeg skal ikke udtale mig videre om dem. Jeg skal ikke modsætte mig noget af Ændringsforslagene og er i det Hele taget i Overensstemmelse med den ærede Ordfører i hans Syn paa Loven.

Veth: Jeg er ganske vist enig med den ærede Ordfører i, at dette Lovforslag indeholder store Forbedringer af de Regler, som gjælde efter Loven af 2den Juli 1880 og da bl. A. ogsaa i den Retning, at navnlig dets § 10 sætter en Skranke for den uretmæssige og mod alle Retsegreber stridende Bemægtigelse af andre Varemærker, der har kunnet finde Sted og ogsaa har fundet Sted efter Loven af 2den Juli 1880, der, som den ærede Ordfører oplyste, er bygget paa det saakaldte tyske System. Man vil altsaa ogsaa finde mit Navn blandt de Udvalgsmedlemmer, der have stillet Ændringsforslag i Betænkningen; disse ere jo i det Hele taget stilledes af hele Udvalget. Men jeg vil dog ikke nægte, at det vilde have været mig en endnu større Tilfredsstillelse, om man var gaaet saa vidt, at man var gaaet over til det System, som den ærede Ordfører betegner som det franske og altsaa hverken havde sat den Frist af 4 Maaneder eller nogen anden, efter hvilken den, som uretmæssig har bemægtiget sig et Varemærke, skal beskyttes i denne uretmæssige Besiddelse. Den Omstændighed, at Noget bemægtiger sig en Andens Varemærke og lader det indregistrere, er af en saadan Beskaffenhed, at en saadan Handling — det maa vistnok erkjendes fra alle Sider — ikke i mindste Maade fortjener nogen Beskyttelse fra Lovgivningens Side. Det er en Handling, som efter almindelige Retsegreber maa betegnes som retsstridig, og for hvilken der endogsaa i Straffelovens § 278 under visse Omstændigheder er foreskrevet en ikke ringe Straf, saaledes at denne Handling ikke alene er betegnet som uretmæssig, men endogsaa som strafbar. Jeg kan ikke ret erkjende, at det praktiske Hensyn, som den ærede Ordfører nævner, at der skal være en Ende paa enhver Sag, berettiger til at sætte en saa kort Frist som 4 Maaneder, efter hvis Udløb Loven beskytter den, der uretmæssig har bemægtiget sig et Varemærke i denne uretmæssige Besiddelse. Det er et Spørgsmaal, som ogsaa er blevet bragt paa Bane af Udvalget, men man har været enig om, da Loven iøvrigt maa anses for at indeholde i det Mindste betydelige Fremskridt, ikke at drage det frem, i det Mindste ikke til 2den Behandling, men jeg skal dog berøre det, da muligvis Noget af det høie Thing maatte finde Anledning til at gjøre dette